

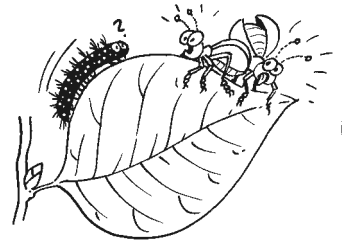
Gosenica Pia

Nekoč se je iz jajčeca izvalila majhna gosenica z imenom Pia in se takoj odpravila po svetu, kakor imajo gosenice navado. Bila je zelo lačna, zato si je poiskala slasten zelen list, a ko je prilezla do roba lista, je tam že sedela skupina hroščev.

»Pozdravljeni!« jih je prijazno ogovorila.

»Na pomoč!« so zakričali. »Groza! Kakšna pošast!« In so hitro odleteli. Mala Pia se je zelo prestrašila. Naglo je obrnila glavo, toda za seboj ni ugledala nobene pošasti. »Čudno,« si je mislila, »morda so me hoteli hrošči le prestrašiti.« V miru se je lotila lista in ga do poldneva čisto pohrustala, le rebra je pustila.

Pod rastlino je stopicala skupina mravelj, ki so iskale kaj za pod zob. »Poglejte, kako grda žival je tam na listu,« je dejala ena, »res je videti pošastna.« Pia ni videla ničesar nad seboj v vejevju. Čedalje bolj se je čudila nenavadnemu obnašanju drugih živali. Spustila se je po stebelu rastline. Ko je prispela na tla, je mirno priskakljala kobilica. Ko je zagledala gosenico Pio, je zajavckala: »Nič mi ne stori! Samo uboga kobilica sem!« »Zakaj bi ti kaj storila?« je dejala Pia.

»Tako grozna si videti, da se mi ob tvojem pogledu kar noge tresejo,« je odgovorila kobilica. Šele sedaj je gosenica razumela, da so vse živali govorile o njej in prestrašene bežale pred njo. Nobene prijateljice še ni imela, čeprav je bila stara že skoraj en dan. Tudi kobilica je hitro odskakljala, ker ni prenesla njenega pogleda. Gosenica Pia se je žalostna zvila pod uvelim listom in zaspala.

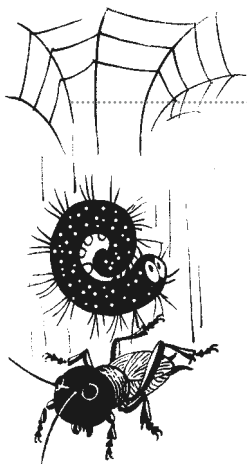
Naslednjega dne je bila žalost pozabljena. Odpravila se je na zajtrk, ko ji je pot prečkala stonoga.

»Dobro jutro,« jo je Pia prijazno pozdravila. Stonoga ji je odgovorila: »Spravi se stran, ti gnusoba,« in s svojimi stotimi nogami odtopotala proti trhlemu debelu, ki je ležalo na travi. Pia je bila zelo užaljena: »Nesramnica, s svojimi stotimi nogami tudi ti nisi ravno lepotica.«

Prilezla je do konice lista kislice, kjer se je v soncu lesketala kapljica rose. Pia je bila zelo čista gosenica, zato se je hotela umiti, toda v kapljici je zagledala pošasten obraz. Skoraj bi omedlela, a radovednost je bila močnejša. To zver si je hotela ogledati od blizu, a v vodni kapljici je prepoznala le svojo zrcalno sliko: velike oči, čudne izrastke, zelene črte in barvaste dlakice po telesu. Zelo se je užalostila ter si dejala: »Takšna sem torej! Res nisem lepa, a kljub temu bom našla prijatelje.«

Vsakogar, ki ga je odtlej srečala, je prosila, naj postane njen prijatelj. Toda zaradi njenega videza je ni nihče maral; vsi so bežali.

Pia je žalostno čepela na drevesni veji in točila debele solze, ko je zaslišala klic: »Na pomoč!« Ozrla se je in v travi pod seboj zagledala starega črička, ki se je ujel v pajkovo mrežo. »Pomagajte!« je na ves glas kričal črček, ki se ni mogel izviti iz mreže. Pajek se je že bližal, ker je v mreži začutil tresljaje. Črčku nobena živalca ni priskočila na pomoč: mravlje so hitele mimo, ne da bi se zmenile zanj, kobilica se je samo obrnila in

odskakljala, hrošči pa se tudi niso odzvali na klic.

»Kar sam si pomagaj!« je zaklical največji.

Gosenica Pia se je hitro zvila v klobčič ter se skotalila z veje naravnost na pajkovo mrežo, ki se je takoj raztrgala. Črček je bil rešen.

»Najlepša hvala, zelo si ljuba,« se ji je zahvaljeval.

Gosenica pa se je žalostno obrnila.

»Kaj pa ti je?« jo je vprašal črček. »Raje grem, preden me napodiš,« se je glasil Pijin odgovor, »saj sem tako grdega videza, da me nihče ne mara.«

Črček pa ji je rekel: »Zunanost ni pomembna. Bistvo je to, kar nosiš v srcu. Na pomoč mi ni priskočila nobena druga žival – le ti imaš tako

dobro srce. Notranja lepota je pomembnejša od zunanje.«

In postala sta prijatelja. Pia je bila zelo vesela, vendar jo je njena zunanost še vedno zelo motila, čeprav jo je črček zmeraj bodril.

Gosenica je zrasla, nekega dne pa se je na veji nad črčkovo luknjico zabubila. Po treh dneh je iz bube vzletel prelep metuljček Pavlinček. Živali na trati so kar ostrmele. Črček pa je metuljčku zaklical: »Si videla, Pia? Dejanska lepota je skrita v notranjosti. Bistvo je, kar nosiš v srcu.«

Tega Pia kot metuljček nikoli ni pozabila. Kljub svoji zunanji lepoti ni zavrnila nobene živalce, ki je iskala prijatelja in pomoč.

Naloge:

1. Odgovori na vprašanja:
 - Katere živali sreča gosenica Pia?
 - Kdo postane Pijin prijatelj?
 - V katerega metulja se spremeni gosenica Pia?
2. Kaj je glavno sporočilo zgodbe? Podčrtaj stavek, ki se ti zdi najbolj poučen.
3. Črček pove gosenici Piji, da je notranja lepota pomembnejša od zunanje. Razmisli, katere značajske lastnosti ima Pia in katere se ti zdijo »lepe«. Ustvari plakat z naslovom »Kaj je prava lepota?« in poišči čim več dobrih lastnosti.
4. S sošolko oz. sošolcem se pogovarjaj o prijateljstvu. Katere lastnosti so zate pomembne v resničnem prijateljstvu. Ali obstajajo kakšne lastnosti, ki jih še posebej ceniš ali pogrešaš?
5. Živali so zaradi Pijinega videza grdo govorile o njej in bežale pred njo. Razmisli o svojih lastnih izkušnjah. Ali se ti je že zgodilo, da si nekoga napačno ocenil_a na podlagi njegovega videza? Kaj je spremenilo tvoje mnenje?
6. Napiši kratko besedilo o vlogi zunanje lepote v našem vsakdanjem življenju. Vključi svoje izkušnje in podaj mnenje, zakaj ljudje pogosto bolj cenijo videz kot značaj.